

Καθ' ἃς ἔχομεν εἰδήσεις ἐκ Θεσσαλίας, τὰ τῆς ἐφστεινῆς ἐσοδείας τῶν σιτηρῶν μένουσι ἀμφίβολα· ἡ ἀνομβρία ἐβλάψεν ἐπαισθητῶς τὰ γεννήματα τοῦ Λαρισσαίου πεδίου· ἀλλὰ τὰ τῆς μεγάλου πεδιάδος τῶν Φαρσάλων εὐρίσκονται ἐν καλῇ καταστάσει.

Ἀύριον τελοῦσι τὴν ἔνωσιν τῶν δύο χρυσαὶ καρδίαι, ἡ τοῦ τελειοφοίτου τῆς ἱατρικῆς κ. Γεωργίου Ροδίου μετὰ τῆς καλῆς κόρης Ἑλένης Βαλέττα, ἀδελφῆς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τυπογραφείου, ὅπου τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐκτυποῦται. Αἱ κεφαλαὶ τῶν μελλονόμων ἄς ραντισθοῦν μετὰ ὅλα τὰ δῶρα τῆς Ἀμαλθείας.

Τώρα ποῦ πῆγαινε νὰ τὸν ἰδῆ ἀπὸν ἐπὶ τριετίαν ὁ προσφιλέτης υἱὸς του κ. Σίμων Ἀποστολίδης, ὁ φρενολόγος ἱατρός καὶ εὐφυστάτος ἐπιστήμων, τώρα ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του **Ἀπόστολος Ζ. Γεωργίου**, ἐκ Βάρνης, τὸν ὅποιον ἡμεῖς δὲν ἐγνωρίσαμεν, ἀλλ' ἐγνωρίσαμεν τοὺς τρεῖς πρώτους υἱούς του, διακεκριμένην κοινωνικὴν θέσιν κατέχοντας τώρα καὶ τοὺς τρεῖς ἐν Βυζαντίῳ, ἕκαστος μετὰ τὸν ἰδικόν του τύπον καὶ μετὰ τὰ ἔξοχα προσόντα του, τόσο ἑλληνικούς, καὶ εὐφρεῖς καὶ ἀρίστους νέους καὶ τοὺς τρεῖς, τόσο ὥστε νὰ ζηλεύομεν τὴν καυμένην τὴν Βάρναν, συμπεραίνομεν ὅτι ὅλων αὐτῶν τῶν ταλάντων ἡ συγγενετροφὴν πηγὴ ἦτο ὁ πατήρ, ὅστις ἀπέρχεται ἐν γαλήνῃ νὰ κοιμηθῆ, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὸ πολυπόπον καὶ ἐργωδέστατον ἔργον τῆς ἡμέρας ν' ἀφίση ὀπίσθεν αὐτοῦ λαμπρὰν βλάστησιν καὶ ἀκμαίαν χλωρίδα ἀποτελουμένην ὑπὸ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτοῦ. Δὲν συλλυπούμεθα, ἀλλὰ συγχαίρομεν, διότι τοιοῦτον ἔθαψαν πατέρα, τοὺς φίλους μας Γεώργιον, Χαριδῆμον καὶ Σίμωνα Ἀποστολίδας καὶ τὸν ἐν Αἰξ τῆς Γαλλίας σπουδάζοντα νεώτερον ἀδελφόν.

Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα ἐκ Μαναστηρίου τῆς Μακεδονίας ὅτι τὸ αὐτόθι ἑλληνικὸν προξενεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ συνετοῦ καὶ νοήμονος κ. Γ. Δοκοῦ ἔχει τὴν ἀγαθὴν τύχην νὰ ὑπηρετῆται ἀπὸ τὸν ἱκανὸν καὶ πεπειραμένον Διερμηνέα κ. Χρῆστον Ν. Γραικόν, ὅστις διὰ τῶν προσωπικῶν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ὀθωμανοὺς σχέσεών του κατορθώνει πολλὰς ἐθνικὰς δυσχερείας νὰ ὑπερπηδήσῃ, γενόμενος οὕτω πολῦτιμος ἀρωγὸς τοῦ κ. Προξένου.

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΣΑΡΑΦΟΓΛΟΥΣ

Συνελήφθη, ὡς γνωρίζετε, εἰς τὴν οἰκίαν Σταθοπούλου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ΣΤ' ἀστυνομικοῦ Τμήματος, πλησίον ἀκριβῶς τοῦ Σταθμοῦ, μέρα μεσημέρι, τῆς οἰκίας οὔσης κλειδωμένης καὶ τῆς κλειδῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου δοθείσης, κατὰ τὸ σύνθημα, εἰς τὴν σπητονοικοκυράν. Αἶφνης ἀκούει βήματα ἐπάνω, ἐνῶ τὸ κλειδί αὐτὴ τὸ κρατοῦσε. Ὑποπτεύεται, ἀναβαίνει ἐπάνω, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ βλέπει κάτωθεν τοῦ κρεββατιοῦ ἕνα κύριον τρυπωμένον. Φοβηθεῖσα, ὀπισθοχωρεῖ, βγάνει τῆς φωνῆς, ἐνῶ αὐτὸς εὐρίσκων καιρὸν πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ καὶ οἱ κλητῆρες κατόπιν του, τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸ τμήμα. Ἦτο ὁ κ. Σαράφογλου, ὁμολογήσας ὡς τώρα τριάκοντα κλοπὰς, μὴ ἀρι-

μῶν ὅσας ἔκαμε ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὅσας ἔκαμεν ἐν Σύρῳ, ὅθεν καὶ τελευταῖον ἦλθε, τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, εἰς τὰς 2 μ. μ., μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἀμέσως διέπραξε ἐν τῷ ἀναβρυτηρίῳ τὴν κλοπὴν ἐνὸς χρυσοῦ ὀρολογίου, ὅπερ καταβάς εἰς Πειραιᾶ ἐπώλησεν ἀμέσως ἀντὶ δύο λιρῶν.

Εἶναι εἰκοσιδύο ἔτων· μάλλον ξανθός, μετρίου ἀναστήματος, κεφαλὴ νοημονεστάτη· ὠραῖον πλατὺ μέτωπον· ὀφθαλμοὺς ἀνησούχους, ἐκφραστικωτάτην μεγάλην μύτην, λεπτὸν κομφὸν μύστακα, ἀριστοκρατικὸν ἐν γένει ἐξωτερικόν, ὁ κύριος Σαράφογλου. Λέγει ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Χίον, πολὺ ὑποπτευόμεθα ὅμως μήπως εἶναι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Κατ' ἀντίθεσιν τῶν νυκτοκλεπτῶν, ὁ Σαράφογλου ἦτο ἡμεροκλέπτης. Εἰς τὸν τριετῆ ληστρικὸν βίον του μία νύξ δὲν τὸν εἶδε λωποδυτοῦντα, ἦτο ἄνθρωπος τοῦ φωτός. Τὸν ἠρωτήσαμεν διατί δὲν ἔκλεπτε καὶ τὴν νύκτα καὶ τώρα ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι Χίος, μᾶς ἀπεκρίθη μετ' ὄλης τῆς ἀρελείας :

— Γιατί φοβούμουνα !

Καὶ δὲν εἶχε μόνον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φωτοκλέπτου ἦτο συγχρόνως καὶ ὑπρέτης. Αὐτὸς ἀκριβῶς ἐδοῦλεε δυοὶ Κυρίους, καὶ ἄς λέγῃ ὅτι θέλει τὸ Εὐαγγέλιον. Ὑπρέτης φερ' εἰπεῖν, ἐνὸς φαρμακοποιοῦ, ὑπρέτης εἰς τοῦ κ. Θεοφιλέως, ὑπρέτης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μασσαλίας». Καὶ συγχρόνως κλέπτης.

— Μὰ καὶ τῆς δρῶ δουλειῆς μαζὶ τῆς ἔκανες ;

— Καὶ τῆς δρῶ μαζὶ.

Κυρίως κυνηγοῦσε πράγματα, τὰ ὅποια ἔπειτα μετεπώλει, ἔχων οὕτω καὶ τρίτον ἐπάγγελμα τοῦ μεταπράτου, ὅπου εὐρίσκεν ὅμως καὶ χρήματα, δὲν τ' ἄφινε καὶ αὐτά. Οὕτω κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπὸ κάτι κτίσταις, ἡμέρα μεσημέρι—αὐτὸ ἐνοεῖται πλέον—ἔκλεψε κάμποσα πέντε κι' ἐξήντα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τοῦ Σταθοπούλου, ὅπου συνελήφθη, καὶ ὅθεν εἶχε φύγει μετὰ δύο ὀρολόγια, θὰ ἐλάμβανε κοσμήματα καὶ χρήματα, τὸ ὀλιγώτερον 10, 000 δραχμῶν, ἂν δὲν τὸν ἐνοίωθε ἡ σπητονοικοκυρά. Καὶ τίς αἶδεν, ἂν δὲν ἀνοίγε πλέον ἐμπορικόν, καὶ ἐγένετο μετ' ὀλίγον ἀξιώτιμος κύριος. Ὀλίγα περιουσίαι τοιαύτην ἔχουν καταγωγὴν ;

Τὸ ἐπάγγελμά του ἐξῆσκειτο ὡς ἐξῆς : Εἶχε ταῖς τσέπαις του γεμάταις κλειδιά, κάτι διαβολόκλειδα, μετὰ τὰ ὅποια ἀνοίγαν ὅλαις ἢ πόρταις. Κατεδίωκε κυρίως δωμάτια φοιτητῶν. Τὰκ-τὰκ, κτυποῦσε, ἂν τοῦ ἀνοίγαν, ἤρωτα : ὁ κ. Στραβοπόδας ἐδῶ κάθηται ; ἂν δὲν τοῦ ἀνοίγαν, τότε ἀνοίγε αὐτὸς μετὰ ἕνα ἀπὸ τὰ κλειδιά, τὰ ὅποια εἶχε καὶ τότε ἀρχίζε καὶ σιγυροῦσε. Ὅ,τι εὐρίσκε, ἐνδύματα, ὀρολόγια, ρεβόλβερ, πιστόλαις, μπατανίαις, παπλώματα.

Εἶδομεν ἐκ τῶν τελευταίων εἰδῶν εἰς τὸ τμήμα, τὰ ὅποια εἶχε πωλήσει (πάπλωμα, πατανίαν, καὶ ἕνα σινδόνι) ἀντὶ 25 δραχμῶν εἰς ἕνα ζυθογύναιον. Εἶχε δὲ δωμάτιον εἰς τοῦ Ψυρῆ, εἶδος ἐμπορικῆς ἀποθήκης, ἐκεῖθεν δὲ παρελάμβανεν τὰ εἶδη τὰ ὅποια πουλοῦτε ποτὲ εἰς Πειραιᾶ εἰς τὰ πλοῖα ποτὲ ἐν μέσαις Ἀθήναις, καὶ ποτὲ ἔκανε καὶ ταξιδάκι μέχρι Σύρας.

Ὁμολόγησεν ἀκόμη καὶ κλοπὰς, αἵτινες δὲν ἦσαν καταγγελλόμεναι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, κάτι πίπαις, ραπτομηχαναῖς κλπ.

Ἐδείκνυε δὲ τὰ σπῆτια εἰς τὸν ὑπαστυνόμον κ. Μερτρούδ, ὅστις τὸν ἐγύριεν ἀπὸ παντοῦ ἀφ' ὅπου ἔκλεψε μετὰ μίαν μοναδικὴν ἀφέλειαν. Ὅταν ἐδίσταζεν ἐνίοτε, νομίζω, ἔλεγε, νὰ ἦνε αὐτὸ τὸ σπῆτι· στάσου νὰ δοῦμε, ἔχει μιὰ πορτίτσα ; ἂ αὐτὸ εἶνε.

Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Μερτρούδ ὑπωπτεύθη μήπως εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ περίφημος νυκτοκλέπτης ὅστις, ἂν ἐνθυμηθεῖς, σχεδὸν ἐπάλαψε μὲ τὴν κυρίαν Δοῦκα, καὶ ἔπειτα ἐπήδησεν ἀπὸ ἑνα χαγιάτι ὕψους ἑπτὰ μέτρων, ἐκεῖνος περὶ οὗ εἶχε σχηματισθῆ πλέον συναξάριον μεταξύ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων ὅτι εἶνε ἀσύλληπτος. Καὶ δικαίως ὁ κ. Μερτρούδ ὑπωπτεύθη μήπως εἶνε ἐκεῖνος, διότι τὸ χέρι τοῦ Σαράφογλου εἶνε βγαλμένο, καὶ ἴσως τὸ ἔβγαλε ὅταν ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χαγιάτι. Ἄν ἦνε δὲ ἐκεῖνος, θὰ ἦνε ὁ ἴδιος ὅστις εἰσήλθε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δασῶν κ. Χλωροῦ, καὶ ἐνοηθεὶς ἐπήδησεν ἀπὸ ταράτσας καὶ τοίχων, καὶ μπορεῖ νὰ ἐκτύπησε τὸ χέρι του ἐκεῖ.

Ὁ Σαράφογλος ἀρνεῖται λέγει ὅτι τὸν ξεῦρει ἐκεῖνον, ὅτι ὠνομάζετο Ἀριστείδης Μακάς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι ὑπρέτης ἐνὸς ξενοδοχείου τὸν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι, ἔκτοτε δὲ ἠσθένησε καὶ μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ἡ κυρία Δοῦκα δὲ λέγει ὅτι δὲν τὸν ἀναγνωρίζει.

Οὐχ ἤττον ἡ ἀνάκρισις ἐλπίζομεν νὰ ὑπομείνῃ, διότι θὰ εἶναι πολὺ περίεργον ἐὰν ἀποδειχθῇ ἡ ταυτότης του μὲ τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον κλέπτην. Οὐχ ἤττον ἐπαίνων ἄξιος εἶναι καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ ΣΤ' κ. Μερτρούδ διὰ τὴν ὑπομονὴν καθ' ἣν ἐξετάζει τὸν βίον καὶ πολιτείαν τοῦ κυρίου Σαράφογλου, τὸν ὅποιον νομίζομεν ἐκ τῶν ἐπικινδυνωδεστέρων.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Ὁ ἐκ Σύρας ἀναποκριτὴς ἡμῶν ἔβαλε ἴς τὸ χέρι πολυτιμώτατον ἔγγραφον, σχεδὸν ἀπίστευτον, καὶ ὁμοῦ λίαν γνησιον, ὑπερακοντίσαν κατὰ μυριάδας μιλλίων τὴν ἐγκύκλιον τοῦ ἐπισκόπου Καρυστίας, ἧτις ἦτο μάλιστα ἀντίγραφον ἐτέρας ἐγκυκλίου τοῦ 1818 τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου. Ὁ Καρυστίας θὰ λησμονηθῇ πρὸ τοῦ ἀγίου Θήρας. Ἄν ἐκεῖνος ὠνόμασε πόρνην τὴν Ἀθηνᾶν, αὐτὸς συγκροτεῖ ἐμποροδικεῖον εἰς τὴν Μητρόπολιν του, καὶ ἐπιβάλλει πρόστιμα καὶ ἀποζημιώσεις, τὰ ἐπιβάλλει μάλιστα ὁ πανιερώτατος εἰς χρυσόν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶνε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἀξιοθαύμαστον, ἢ ἀπόφασις εἶνε γραμμένη καθ' ὅλους τοὺς δικονομικοὺς τύπους. Ὁ αὐτὸς δὲ ἀναποκριτὴς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὁ ὑποβληθεὶς εἰς τὸ πρόστιμον ἔστειλεν εἰς Σύραν νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταδίκην καὶ διὰ τίνων ἐνδίκων μέσων.

Ἄλλ' ἀνυπομονεῖτε νὰ τὸ διαβάσατε· ἰδοὺ λοιπὸν ἀπολύσατέ το· καὶ αὔριον σὰς ἔχομεν καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ Δεσπότη :

θάσει εἰς ἐπισκοπικά, προνόμια καὶ δικαιώματα, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστη βλάβῃ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν κκ. Χριστοδούλου Νομικοῦ Καπετάνου, Ἰωάννου Ἀμπατσέλου, Ξενοφῶντος Βαρότζη, καὶ Νικολάου Μαθᾶ, διετάξαμεν κατὰ καθῆκον τακτικὰς ἀνακρίσεις, ἐξ ὧν προέκυψε, καὶ ἐβεβαίωθη, ὅτι ὑμεῖς ὁ Νικόλαος Βαρβαρῆγος καπετάνιος καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος Α'.) δὲν παρευρέθητε ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτήρος ἡμῶν καθ' ὅλην τὴν ἁγίαν ἐξδομάδα τῶν σωτηριωδῶν παθῶν, καὶ καθ' αὐτὴν τὴν λαμπροφύρον ἡμέραν τῆς ζωοφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἠκροάσθητε ὡς εἶχατε χριστιανικὸν καὶ ἱερὸν καθῆκον τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, οὔτε προσηχύθητε ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἀλλ' ἅπαξ ἐχόμενος τοῦ θησαυροφυλακείου ὑμῶν ἠγρυπνεῖτε πάνοπλοι νύκτωρ καὶ καθ' ἡμέραν παρ' αὐτῷ, εὐχόμενος ἐκτενωῶς ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως, καὶ πολυπλασιάσεως τοῦ θησαυροῦ ὑμῶν, ἐπιλέγοντες συγχάκις καὶ ἐν κατανύξει, «Οὗτος μοι Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν. Β'.) Ὅτι παρῆναι ἔχοντες καὶ ἀθετοῦντες ἔργω τε καὶ λόγῳ τὸ κανονικὸν καὶ νόμιμον προνόμιον καὶ δικαίωμα τοῦ ἀρμοδίου ἐπισκόπου, τοῦ διατάσσειν μονακῆσιαν πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τοῦ λογικοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν ποιμνίου, ἐπεκρίνατε ἀναρμοδίως, ἀντικανονικῶς καὶ ἐκνόμως ἐνώπιον πολλῶν ἄλλων τὴν παρ' ἡμῶν διαταχθεῖσαν καὶ ἐκτελεσθεῖσαν κατὰ τὰς μνημονευθεῖσας ἁγίας ἐορτὰς μονακῆσιαν, καὶ γ.) ὅτι εἰς τὴν ἐποπτεῖαν ὑμῶν ταύτην κατὰ τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου ἐπισκόπου παρεσύρατε διὰ τε τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν ἀγορεύσεων ὑμῶν, καὶ τοὺς μνημονευθέντας κκ. Χριστοδούλου Νομικόν, Ἰωάννην Ἀμπατσέλου, Ξενοφῶντα Βαρότζην καὶ Νικόλαον Μαθᾶν, καὶ κατεστήσατε αὐτοὺς συμμετόχους τῆς ἀποστασίας ὑμῶν καὶ συμφύλακας τοῦ ὑμετέρου θησαυροφυλακείου, κωλύσαντες αὐτοὺς νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ συμπροσευχηθῶσι μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ προξενίσαντες οὕτως αὐτοῖς μεγίστην ψυχικὴν βλάβην.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ πράξεις ὑμῶν αὗται προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ὑφ' ὅλων τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ ὅλων τῶν Νόμων τοῦ Κράτους, διὰ λίαν αὐστηρῶν ἐπιτιμίων.

Ἐπειδὴ μόνον ἡμεῖς, εἰς οὐδ' ἀνατίθεται ἡ πνευματικὴ διοίκησις, καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἐπιτήρησις τοῦ λογικοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ποιμνίου, καὶ καθ' ὧν ἡ ἀποστασία ἐγένετο ἐσμὲν ἀρμόδιοι ἵνα ἀποφαινόμενοι ἐκκλησιαστικῶς ἐφαρμόσωμεν τοὺς παραβιασθέντας κανόνας καὶ νόμους καθ' ὑμῶν καὶ τῶν παρ' ὑμῶν ὡς εἰρηται παρασυρθέντων καὶ δρίσωμεν τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα ἐπιτίμια

Διὰ ταῦτα

Ἀποφαινόμενοι ὀριστικῶς καὶ ἀνεγκλήτως, κηρύττομεν ὑμᾶς τε καὶ τοὺς παρ' ὑμῶν παρασυρθέντας, ἐνόχους τῶν ὡς εἰρηται ἀντικανονικῶν καὶ ἐκνόμων πράξεων, καὶ καταδικάζομεν κατὰ μεγίστην συγκατάβασιν τὸν μὲν Νικόλαον Βαρβαρῆγον καπετάνιον, καὶ αὐτουργὸν τῆς ἀποστασίας εἰς πρόστιμον φράγκων χρυσῶν πεντακοσίων, τὰ ὅποια οφείλει οὗτος νὰ δαπανήσῃ ἀνευ ἀναβολῆς πρὸς ἀγορὰν ἐνὸς χρυσοῦραντου ἱεροῦ Ἐπιταφίου, ἀφιερωθησομένου, φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς στερούμενον τοιοῦτου, τοὺς δὲ κκ. Χριστοδούλου Νομικόν, Ἰωάννην Ἀμπατσέλου, Ξενοφῶντα Βαρότζην καὶ Νικόλαον Μαθᾶν ὡς συνεργοὺς εἰς διηνεκὴ μνήμην τῆς ἀποστασίας των.

Ἄρ. Πρ. 350

« Διεκ. 180

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΗΡΑΣ

Πρὸς τὸν Κύριον Νικόλαον Βαρβαρῆγον Καπετάνιον

Καταγγελλέντων ὑμῶν ἐπιστήμως, ἐνώπιον ἡμῶν, ἐπὶ παραβάσει θρησκευτικῶν καθηκόντων, καὶ ἐπομένως ἐπεμ-